

Deel 2

Belichting, camera en geluid bij het filmen van een interview

Deel 1 ging over de voorbereiding en benadering voor het filmen van een interview. Nu gaat de auteur verder in op de meer praktische aspecten - dit zijn geen regels, wel een samenvatting van zijn jarenlange ervaring als cameraman, regisseur en (af en toe) interviewer.

Belichting

Ik heb regisseurs ontmoet die erop staan interviews af te nemen bij beschikbaar licht, om zo onopvallend mogelijk te zijn, maar negen van de tien keer zal het resultaat teleurstellend zijn. De meeste binnen locaties zijn helder genoeg om een beeld te krijgen, maar ook irritant saai. Kantoren en huizen worden vaak van boven verlicht (onaantrekkelijke oogschaduw), lichtbronnen zijn gemengd (verschillende kleurtemperaturen), de verlichting is te vlak of te contrastrijk - dit alles komt het interview niet ten goede.

De omgeving ziet er misschien geweldig uit bij beschikbaar daglicht, maar erop vertrouwen is meestal een risico. Stel dat je het onderwerp kunt plaatsen bijvoorbeeld in een hoek tussen twee muren waarbij de ramen van beide muren net buiten beeld zijn, prachtig doorkruist door zacht raamlicht (je zou de gordijnen van één raam kunnen lichtjes dichttrekken om het andere raam de hoofdbron te laten zijn). Het ziet er geweldig uit, maar hoelang duurt het interview nog? Hoelang blijven de weersomstandigheden zo? Het is een gok die ik een paar keer heb gemaakt en over het algemeen gewonnen, maar af en toe verloor. Het dichttrekken van beide gordijnen en het belichten van de set is misschien wel de veiligste manier om het aan te pakken.

Over het algemeen hou ik niet van interviews die er 'belicht' uitzien; ze moeten er niet 'geweldig' uitzien, maar natuurlijk. Dit is uiteraard een persoonlijke voorkeur. Anderen geven de voorkeur aan de glans en impact van een klassiek, hard belicht interview. Zoals altijd ben ik het gelukkigst als ik de look krijg die ik wil met een minimum aan licht (één licht op de juiste plaats is beter dan verschillende lichten op verkeerde plaatsen).

Kies voor zacht licht

Voor een natuurlijke uitstraling kiezen betekent het gebruik van zacht licht, zoals een LED-paneelverlichting van een behoorlijk formaat (minimaal 30 cm x 30 cm) als hoofdbron. Merk op dat ik zei "LED-licht van behoorlijke omvang", omdat kleine LED's niet zacht zijn. Zacht (diffuus) licht moet uitstralen vanaf een groot oppervlak (en hoe verder het licht verwijderd is, hoe groter dat oppervlak moet zijn om 'zacht' te blijven). Pas ook op voor goedkope LED's met een fout kleurenspectrum (vaak een groene afwijking die je nooit helemaal kan beoordelen). Tegenwoordig zijn ze een stuk beter geworden en er zijn LED's beschikbaar die een fatsoenlijke kleurweergave bieden aan een redelijke prijs. Traditionele zachte lampen, zoals de Rifa of Chimera, en tl-lampen, zoals KinoFlos, doen het ook heel goed. Je kunt natuurlijk een hard licht weerkaatsen op een witte reflector (klassiek, een vel polystyreen) of door een diffusieframe. In kleine ruimten zal er dan echter meer licht verloren gaan (dan met een speciaal gebouwd zacht licht) en bestaat het gevaar dat de hele scène te vlak wordt (zachte verlichting mag geen vlakke verlichting betekenen).

Achtergrondbelichting

Een subtiele achtergrondbelichting (of haarlicht), van een Dedo of een klein zacht licht, kan helpen om het onderwerp van de achtergrond te scheiden. Als het een huiselijk nachtelijk interieur is, is het vaak goed om een 'praktisch' licht in beeld te hebben, zoals een tafellamp, om wat warmte toe te voegen of om het te simuleren met een licht off-camera. Als u een daginterieur filmt in een huis op de begane grond, loont het de moeite om buiten een lampje te plaatsen (zoals een HMI of een blauwgeleerde 2kw-blondine) om een daglichtstraal te simuleren. Als dit correct wordt gedaan, ziet het er perfect natuurlijk uit en leidt het de geïnterviewde niet af.

Nog meer tips

Een andere tip (of gewoonte van mij) is om met de blikrichting te belichten, dat wil zeggen vanaf waar het onderwerp kijkt. Dit modelleert het gelaat beter dan belichting vanuit de camerapositie of de andere kant en als het licht zacht is, heb je misschien geen aanvullend licht nodig. Als het onderwerp een bril draagt, beweeg de softkey dan meer naar de zijkant om reflecties te voorkomen. Als het onderwerp rimpels heeft die je niet wilt benadrukken, verplaats die toets dan meer naar voren.

Soms is een meer dramatische of gestileerde look geschikt. Als je een document maakt over spionage of buitenaardse invasie, wil je misschien een sombere sfeervolle belichting. Als je een computerhacker filmt, wil je hem misschien zo in beeld brengen dat hij wordt belicht door de gloed van zijn computerscherm. Als de geïnterviewde een artiest is, wil je die misschien backstage of in een studio-omgeving filmen waar je kunt profiteren van de locatie om de belichting meer teatraal of dramatisch te maken. Ga te ver in deze richting en het lijkt misschien gekunsteld, maar wees niet bang om te experimenteren.

Geluid

Vergeet de cameramicrofoon. Die gaat zijn werk niet doen. Nooit. De eenvoudigste manier om geluid op te nemen voor een interview is een persoonlijke microfoon (ook bekend als een revers-, lavalier-, das- of clipmicrofoon). Het hoeven geen radiomicrofoons te zijn en met een kabel kan er minder fout gaan dan met een draadloze verbinding. Maar zorg ervoor dat het een microfoon van professionele kwaliteit is. Er zijn erg goedkope en slechte microfoons op de markt. Algemene vuistregel: als een persoonlijke microfoon veel minder dan € 150 kost, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn werk goed doet.

Je kan een persoonlijke microfoon meestal verbergen zonder dat deze gedempt wordt of last heeft van geritsel. Maar bij twijfel is het beter om voor een discrete zichtbare microfoon te gaan dan voor een slecht geluid. De Rode PinMic, die je door de kleding met een onopvallende kop aan de buitenkant van het kledingstuk speldt, is een geweldige manier om een onopvallende microfoon te hebben en geritsel te voorkomen.

Zorg altijd voor een back-up. Microfoons hangen naar beneden of vangen mysterieuze elektrische interferentie op. En als je microfoon een eigen stroomvoorziening heeft, vergeet dan zeker niet om een reservebatterij mee te nemen.

Het alternatief (en in sommige opzichten beter, maar minder handig) is om bij het interview een 'perche' te gebruiken. Een korte shot gun microfoon op een perche op een paar meter afstand van het gezicht van het onderwerp geeft je mogelijk een mooier geluid. Het voorkomt ook kledinggeluid en kloggeluiden als het onderwerp zijn of haar borst raakt.

Meestal heb je geen stereo of vragen van de interviewer nodig, dus gebruik je twee audiokanalen om twee monotracks op te nemen waarbij het tweede enkele db's lager registreert, als veiligheidsspoor, voor het geval het onderwerp roept, lacht of schreeuwt.

Vergeet de buzz track niet (kamertoon). Dit betekent gewoon het omgevingsgeluid van de kamer opnemen (met dezelfde microfoon en instellingen) zonder dat iemand praat. Het belangrijkste gebruik van de buzz-track is het opvullen van de hiaten en pauzes als je de dialoog verkort; je hebt er waarschijnlijk maar een paar seconden van nodig, maar probeer zoveel mogelijk op te nemen voordat mensen gaan niezen of giechelen.

Kadrering

Sommigen vinden het leuk om een prachtige kadrering te zoeken en zich eraan te houden; anderen geven de voorkeur aan zoveel mogelijk variatie. Mijn voorkeur gaat uit naar niet meer dan drie of hooguit vier kadermaten en daaraan vasthouden: een brede of medium brede die het karakter en de locatie vaststelt en ruimte geeft voor een onderschrift, daarna een medium close-up en een close-up voor het grootste deel van het interview, met misschien een sterke close-up als het serieus wordt. Als er halverwege een antwoord een pauze is, herformuleer de vraag dan om een springer bij het monteren te kunnen voorkomen. Als ik film, probeer ik te voorspellen waar de redacteur twee delen van het interview zal koppelen en zorg ervoor dat ik hem of haar verschillende kadermaten geef. Voorzichtig inzoomen als het emotioneel wordt? Sommigen vinden dat leuk, anderen haten het.

Er zijn cineasten die nu graag filmen op een grotere kadrering dan ze van plan zijn te leveren (zoals 4K voor 1080 of 1080 voor 720) om hen in staat te stellen opnieuw te kadreren om een snede te overbruggen zonder kwaliteitsverlies. Een soort verspilling van gegevens, maar nuttig. Dat brengt ons bij:

Cutaway

Het grote probleem met interviews is hoe je de hiaten kunt overbruggen, vooral als je de euh's en de versprekingen van de geïnterviewde eruit wilt knippen. Zelfs het beste interview moet worden geredigeerd en meestal betekent dat shotwijzigingen of knippen. Springers in interviews lijken nu acceptabeler. Ze passen bij een bepaalde filmstijl, vooral in close-up en als de veranderingen in kadrering duidelijk zijn. Soms kan een overgang tussen opnamen werken, maar vaker niet, en moeten we knippen. Als we geen ander beeldkader of een andere camerahoek hebben om die snede te overbruggen, hebben we een insert of cutaway nodig.

Het zou vanzelfsprekend moeten zijn, maar zorg voor zoveel mogelijk inserts. Ik heb een hekel aan gekunstelde inserts, maar soms zijn ze nodig. Als de locatie vol staat met items die ons meer vertellen over het geïnterviewde personage (foto's, dierbare voorwerpen, onderscheidingen), kunnen de inserts bijdragen aan het verhaal. Inserts van handen en ogen kunnen willekeurig en opvulling lijken. Voor documentaires is het gebruik van insertsequenties die passen in het verhaal de beste oplossing (archiefmateriaal, podiumwerk, gedramatiseerde scènes, foto's).

Als de interviewer wordt opgenomen in de scène, in verslaggeversstijl, dan is het standaardpraktijk om de beruchte 'knikjes' en vragen te filmen vanuit een over-de-schoudershot van de geïnterviewde. Dit gaat nu uit de mode. Bovendien, naarmate het publiek er zich meer van bewust wordt, lijken deze technieken gekunsteld.

Tweede camera

Nu camera's relatief goedkoop zijn, is het gebruikelijk om een tweede vaste camera als cutaway camera te hebben, misschien gekadreed als een half-profiel van het onderwerp. Ik gebruik hiervoor soms een BlackMagic Pocket Cinema Camera. Vermijd het overschrijden van de blikrichtingslijn - dat wil zeggen dat het onderwerp op beide

camera's in dezelfde richting moet kijken. Het was ooit de mode om een handcamera in zwart-wit als tweede camera te gebruiken, maar die lijkt te zijn verdwenen. Het probleem is dat, als je niet voor een heel andere look op de tweede camera gaat (zoals die hippe gefilmd-uit-de-vrije-hand-look), je ervoor moet zorgen dat de camera's overeenkomen. Idealiter zouden de eerste en tweede camera natuurlijk hetzelfde model moeten zijn. Is het de moeite waard? Soms. Bijvoorbeeld, met een persoon dat bijzonder geanimeerd was en diagrammen tekende terwijl hij sprak, gebruikte ik een vaste tweede camera in een medium close-up.

Moet het echt een interview zijn?

Desondanks geloof ik nog steeds dat de meest opwindende vormen van documentaire het leven vastleggen zoals het gebeurt, in plaats van opgezet te worden voor de camera. Als je je verhaal kunt vertellen door echte gebeurtenissen en interacties te filmen of met de mensen te praten terwijl ze hun leven leiden, heeft dit voor mij altijd de voorkeur boven een formeel interview. Een andere benadering, populair in pelliculetijden en nu aan een kleine heropleving bezig, is om je interviews alleen audio op te nemen en die als voice-over te gebruiken. Mensen zijn doorgaans meer open en openhartig als er geen camera aanwezig is en het geeft een filmmaker veel meer creativiteit in het gebruik van visuele sequenties om de woorden te ondersteunen.

Vrij vertaald naar een artikel van Roland Denning op www.redsharknews.com